Kaksi rynnäkkökivääreitä olallaan kantavaa sotilasta kulki pitkin vaaleanharmaata maanalaista betonikäytävää taluttaen välissään miestä, jonka kädet oli sidottu selän taakse ja päähän vedetty musta kangassäkki. Paikka oli Yhdysvaltojen salainen sotilastukikohta lähellä Syyrian, Irakin ja Turkin välistä rajapyykkiä, jossa kolmen valtion aluerajat kohtasivat. Huputettu mies talutettiin käytävän päässä olevaan huoneeseen. Huoneen jakoi kahtia väliseinä, joka koostui enimmäkseen paksusta lasi-ikkunasta. Seinän reunassa oli kapea teräsovi. Mies talutettiin sisään teräsovesta. Huoneen tämä osa oli kuin iso äänieristetty koppi. Huone huoneen sisällä. Huoneen keskellä oli karu puinen laveri, lattiaan pultatun metallikehikon päällä. Mies pakotettiin selälleen makaamaan laverille ja hänet kiinnitettiin siihen remmeillä ranteista ja nilkoista. Huppu vedettiin pois päästä. Syyrialaistaustainen mies tuijotti uhmakkaana vangitsijoitaan, mutta ei sanonut mitään. Tältä puolelta katsottuna lasiseinä ei ollut läpinäkyvä, vaan siinä oli heijastava peilipinta. Huoneeseen astui kolmas amerikkalainen, joka oli kahta muuta sotilasarvoltaan korkeampi. Hän oli erikoisjoukkojen luutnantti Tom Adams. Adams käveli ryhdikkäänä vangin eteen. ”Me tiedämme, että toimit välikätenä Isisin ja asekauppiaiden välisissä sopimuksissa. Tiedämme myös, että Isis-taistelijoilla on hallussaan syklosariinia ja että nämä ovat myös käyttäneet sitä. Kemiallisten aseiden käyttö on erittäin törkeä ihmisoikeusrikos. Ymmärtänet siis, että emme kaihda keinoja. Tulet kertomaan meille, kuka myy Isikselle syklosariinia. Joko hyvällä tai pahalla.” ”Minulla ei ole teille mitään kerrottavaa”, vanki vastasi selkeällä englannilla, josta erottui vain vähän arabi-aksenttia. Äänensävy oli halveksiva ja viestitti ehdottomuutta. ”Kuten haluat”, Adams tokaisi. Toinen sotilaista painoi pyyhkeen vangin kasvoille, samalla kun toinen haki nurkasta täyden vesiämpärin. Hän kaatoi ämpäristä runsaasti vettä kuulusteltavan kasvoilla olevan pyyhkeen päälle. Vanki pyristeli vastaan, mutta pyyhettä pitelevä sotilas piti myös tämän päätä tiukasti paikoillaan. Kyseessä oli tyypillinen vesikidutuksen muoto, joka aiheutti hukkumisen tunteen. Vesi loppui ja pyyhe otettiin pois vangin kasvoilta. ”Kysyn nyt uudestaan. Kuka myy Isikselle syklosariinia?”, Luutnantti Adams sanoi kylmästi. Vanki vain tuijotti uhmakkaasti häntä silmiin sanomatta sanaakaan. Luutnantti Adams kumartui lähemmäksi tämän kasvoja ja toisti kysymyksensä uudestaan. Vanki ei edelleenkään sanonut mitään. Sitten tämä yllättäen sylkäisi luutnantin kasvoille. Adams pyyhki rauhallisin liikkein syljen naamastaan. ”Itsepähän tätä kerjäsit.” Pyyhe painettiin uudestaan vangin kasvoille. Sillä välin toinen sotilaista täytti vesiämpärin seinässä olevasta hanasta. Taas kerran kuulusteltava sai kokea kauhun hetket hukkumisen tunteen kanssa. Kun menetelmä oli toistettu useita kertoja, mutta vanki ei vieläkään puhunut, luutnantti Adams päätti lopettaa toistaiseksi. ”Oletkin aika kovapäinen tapaus. Älä silti kuvittele ettemmekö saisi sinusta nyhdettyä tarvitsemaamme tietoa. Koska et selvästikään avaudu helpolla, saat tapaamisen Valkean paholaisen kanssa. Usko pois, tulet katumaan vielä jos et ymmärrä antaa periksi.” Sen sanottuaan luutnantti poistui ja sotilaat menivät hänen perässään. Valkoiseen lääkärintakkiin pukeutunut Tohtori William Hanson, jota myös Valkeaksi paholaiseksi pienissä piireissä kutsuttiin, asteli kuulusteluhuoneeseen työntäen renkailla varustettua kevytrakenteista sairaalakärryä. Kärryjen päällä oli lajitelma erilaisia ruiskuja, neuloja ja pulloja, sekä pulssimittari. Tohtori Hanson oli molekyylilääketieteen asiantuntija ja erittäin ansioitunut sellainen. Harva kuitenkin tiesi hänen ansioitumisestaan sotavankien kuulustelijana. Tohtori Hanson loi ohimenevän katseen kuulusteltavaan ja ryhtyi askaroimaan ruiskujen kanssa. ”Oletko sinä se, jota he kutsuvat Valkeaksi paholaiseksi”, vanki kysyi välinpitämättömällä äänellä. ”Kyllä”, Tohtori Hanson vastasi. ”En tiedä mitä oikein kuvittelet itsestäsi, mutta minua et saa murtumaan vaikka leikkelisit minut palasiksi. Minulla ei ole teille jenkkisaastoille mitään kerrottavaa”, vanki sanoi uhmakkaan vihaisesti. Varmuuden vuoksi hän vielä kiroili arabiaksi ja sylkäisi lattialle. Tohtori Hanson hymähti, ”En aio vuodattaa

pisaraakaan vertasi. Minun menetelmäni ovat paljon hienostuneempia." Tohtori Hanson kiinnitti kuulusteltavan ranteeseen pulssimittarin tarranauhalla suljettaavan mittauspannan ja käynnisti laitteen. Sen jälkeen hän otti ruiskun ja imi sillä pienestä pullosta kirkasta nestettä. Sitten hän kiinnitti ohuen neulan ruiskun päähän. Hän lähestyi vankia ruisku kädessään. Tämä katsoi häntä epäluuloisesti. "Mitä tuossa on? Totuusseerumiako?", tämä naurahti väkinäisesti. "Kapsaisiinia ja kipuvälittäjäaineita" Tohtori Hanson kääri kuulusteltavan toisen hihan. Tämä yritti vastustella, vaikka ymmärsi ettei siitä olisi apua. Hanson upotti neulan vangin käsivarteen lähes vaaka-asennossa, niin että se upposi vain ihon alle ja painoi männän alas, samalla kun piti toisella kädellään tämän kättä paikoillaan. Noin pari sekuntia pistoksen jälkeen vanki irvisti tuskasta. Hän selvästi vastusti houkutusta huutaa. Kapsaisiiini, joka oli vastuussa chilipaprikoiden aiheuttamasta polttavasta tunteesta, aktivoi kuumuutta aistivia hermosoluja. välittäjäaineet vahvistivat kipusignaaleja entisestään. Tällä hetkellä kuulusteltavan käsi tuntui kutakuinkin siltä, kuin se olisi tulessa. Hän oli alkanut päästellä hampaiden välistä tukahtunutta murinaa, muttei ollut vielä valmis suomaan kuulustelijalleen sitä tyydytystä, että olisi huutanut. Vanki vääntelehti ja puri hampaitaan yhteen. Hikipisarat valuivat hänen otsallaan. Tohtori Hanson seisoi ilmeettömänä tuijottamassa vierestä. Välinpitämättömältä näyttäminen oli tärkeä psykologinen tekniikka kuulusteltavien murtamisessa. Pienetkin kiusaantuneisuuden tai inhimillisen empatian osoittamiset omalla olemuksellaan romuttivat helposti kuulustelijan uskottavuuden. Tämä työ ei todellakaan sopinut niille, jotka tunsivat helposti sääliä. Toisin kuin ehkä yleisesti kuviteltiin, myöskin sadistisia piirteitä ilmentevä henkilö oli tehoton kiduttaja. Jotkut sellainen käytös saattoi säikäyttää, mutta kovemmat tapaukset se sai vain tuntemaan voimakasta vihaa, joka auttoi heitä kestämään enemmän kipua. Paras tekniikka oli olla täysin kylmä ja tunteeton, ikään kuin kuulusteltavan kärsimys olisi tyystin yhdentekevää. Hanson oli jonkin verran joutunut harjoittelemaan tätä, sillä hän ei suinkaan ollut luonnostaan täysin empatiakyvytön, vaikka olikin melko analyyttinen ja kylmähkö luonteeltaan. Toisinaan hän pelkäsi, että saattaisi luisua siihen pimeyteen, jossa ihminen alkaa nauttia kärsimyksen tuottamisesta. Hanson ei suinkaan pitänyt muiden satuttamisesta. Hänen mottonsa vain oli: pieni määrä pahaa suuremman hyvän puolesta. Kun kapsaisiiniseoksen vaikutus näytti alkavan laantua, Hanson kysyi: "Joko olet valmis kertomaan mitä tiedät Isikselle toimitetusta syklosariinista?" Vanki tuijotti vain uhmakkaasti ja sylkäisi maahan. Sen jälkeen hän ei sanonut mitään. "Nähtävästi tarvitset vielä suostuttelua." Tällä kertaa tohtori piikitti ainetta vangin kämmeneen. Hetken päästä tämä kamppaili taas tuskissaan. Hanson vilkaisi sykemittarin lukemaa. Se oli vielä turvallisella tasolla. Kuulusteltavien terveydentilaa oli seurattava tarkasti, sillä olisi harmillista jos nämä vahingossa kuolisivat kesken kaiken. Kun oli kulunut toinen kierros kapsaisiinikidutusta eikä vanki vieläkään suostunut puhumaan, Hanson alkoi turhautua. Hänellä olisi ollut vielä muutamia keskitason kuulustelutapoja, mutta jokin vangin uhmakkaassa olemuksessa sai hänet tarttumaan salaiseen aseeseensa. Pulloon jossa luki: Pontox Mod. Tohtori Hanson otti tyhjään ruiskuun ainetta ja piikitti sitä rimpuilevan vangin sormenpäihin. Lähes saman tien tämä alkoi ulvoa tuskasta. "Argh! Mitä helvettiä tämä on!" "Poneratoksiinia. Sitä on luotimuurahaisen myrkyssä. Varmaan osaatkin jo arvata mistä luotimuurahainen on saanut nimensä. Monet pistoksen saaneista ovat verranneet kipua ammutuksi tulemiseen. Bioteknologian avulla kokemuksesta saa vielä ikävämmän." Vanki huusi raivoissaan ja rimpuili siteitään vastaan. Tohtori Hanson seisoi ilmeettömänä ja odotti kunnes raivokkaat karjaisut muuttuivat vertahyytäväksi ulinaksi. "Jos olet valmis yhteistyöhön, voin antaa sinulle vasta-ainetta." "Mitä tahansa kunhan lopetat tämän! Kerron kaiken! En kestä enää!", kuulusteltava aneli. Tohtori Hanson hymähti itsekseen. Hän ei tiennyt oliko syytä huolestua

omasta tehokkuudesta. Juuri tämä tehokkuus yhdistettynä siihen etteivät hänen menetelmänsä jättäneet mitään pysyviä jälkiä, oli avain siihen miksi Yhdysvaltojen asevoimat piti häntä suuressa arvossa.